

fra den nuværende Handelsminister ikke kan vente nogen snarlig Gennemførelse af en Revision af Bankloven og Aktieloven; jeg tror, det er ganske nyttigt at faa konstateret dette i et Øjeblik som det nuværende, da den højtærede Handelsminister maa forelægge et Forslag, der giver ubegrænset Statsgaranti for en falleret Bank.

Den højtærede Handelsminister beskæftigede sig ikke med Spørgsmaalet om Bankraadsmedlemmernes Stilling, som jeg dog ogsaa har berørt noget. Derimod har saavel den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti som den ærede Ordfører for Venstre beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, og de erklærede, at jeg havde ikke helt Ret, naar jeg sagde, at denne Statsgaranti skulde administreres helt af private Mennesker, for disse Bankraadsmedlemmer var ikke private Mennesker, saaledes som jeg opfattede det. Jeg vil hævde, at jeg har Ret, og jeg vil tillade mig at fremføre mine Argumenter derfor. Jeg skal straks sige, at den ærede Ordfører for Venstre tager fejl, naar han erklærer, at de er Statsfunktionærer. Nej, det er netop Fejlen, at de ikke er Statsfunktionærer, at de ikke er Statsfunktionærer, saa at Staten kunde have nogen Indflydelse paa dem. Vi har baade sidste Gang og denne Gang i vort Forslag hævdet den Anskuelse, at de paagældende skulde være Statsfunktionærer, saa at Regeringen havde Ret til at give dem Ordre og Ret til, hvis de ikke fulgte den Linie, som de skulde følge, at afskedige dem, ligesom Staten kan afskedige enhver som helst anden Statsfunktionær. Men der er ikke Tale om, at disse Bankraadsmedlemmer er stillet saaledes; Regeringen kan ikke give dem en eneste Ordre, Regeringen kan ikke afskedige nogen af dem, hvis de handler paa en Maade, Regeringen mener er forkert, forinden deres Funktionstid, 4 Aar, er udløbet; de er i den Tid ganske urørlige, upaavirkelige af, hvad Regeringen mener om deres Virksomhed. Og naar de er stillet saaledes, er de naturligvis ikke Statsfunktionærer, men private Mennesker, som i disse 4 Aar handler paa eget Ansvar og ikke efter noget som helst andet. Men handler man paa eget Ansvar, handler man som Privatmand.

Det er heller ikke Meningen, at disse Mennesker skal handle efter Statens Anvisninger. Det Spørgsmaal har jo været drøftet i det Bankudvalg, som den ærede Ordfører for Venstre er Formand for. Vi har fra Socialdemokratiets Side hævdet, at der burde være en nærmere Forbindelse mellem de Bankraadsmedlemmer, som er udnævnt af Ministeriet, og Ministeriet, saaledes at

dette kunde faa sin Villie sat igennem ved Hjælp af de paagældende Bankraadsmedlemmer. Men, som jeg havde Lejlighed til at bemærke før, den tidligere Handelsminister — og jeg har ikke hørt noget om en modsat Stilling af den nuværende højtærede Handelsminister, heller ikke i Dag, da jeg bragte Spørgsmaalet paa Bane — erklærede, at Ministeriet kunde ikke paa nogen Maade give disse Bankraadsmedlemmer Direktiver. Hvem de vilde vælge til Direktion, var noget, de selv afgjorde. De handler ganske paa eget Ansvar. De udnævnes af Staten, men efter at de er udnævnt, har Staten intet med dem at gøre, saa længe deres Funktionstid varer.

Jeg skal tilføje, at det er i alt Fald ogsaa en Del af Rigsdagens Mening, at saaledes skal det være. Under Forhandlingerne om denne Sag i Folketinget har det konservative Partis Ordfører, Hr. Pitzner, fremsat en Udtalelse om, hvordan han ønsker, at Bankens Ledelse skal være i Fremtiden, og han erklærede netop, at han ønskede en Ledelse, „som har den rette Oversigt, og som er sig sit Ansvar bevidst, en Ledelse, som uden at se til Højre eller til Venstre, uden at regne med Rigsdagsudvalg udover, hvad et eventuelt Rigsdagsudvalg har Ret til at fordre, gaar den slagne Landevej“ o. s. v. Altsaa, han siger udtrykkelig, at han ønsker, at Ledelsen ikke skal tage noget Hensyn til Rigsdagsudvalget udover, hvad dette har at fordre. Og hvad har dette Rigsdagsudvalg at fordre ifølge den Lov, der her vedtages? Ingenting — intet som helst har det at fordre. Dette Udvalg har kun en eneste Funktion, og det er at sidde og vente paa at modtage en Beretning fra Handelsministeren om, hvordan det gaar i Landmandsbanken, og udover det ønsker det konservative Folkepartis Ordfører i Folketinget ikke, at der skal tages Hensyn til Rigsdagsudvalget. Det er altsaa ikke blot saaledes som Sagen har udviklet sig hidtil i Bankudvalget og efter den Praksis, der har været mellem Regeringen og Bankraadsmedlemmerne; at disse handler som private Mennesker, men det er udtrykkelig udtalt af det konservative Folkepartis Ordfører i Folketinget, at man ønsker, at der ikke skal tages mere Hensyn til Rigsdagsudvalget, end hvad det kan fordre; og hvad det kan fordre, er intet som helst.

Det er efter min Mening en meget alvorlig Anklage imod det Forslag, der fremsættes her, at det paa den Maade udleverer Dispositionsretten til Statskassen til private Mennesker, som Staten i Virkeligheden ingen Indflydelse har paa, og det er den